

Nr. 13
ROK XIV

WARSZAWA

1 LIPCA 1932

DZIENNIK URZĘDOWY

TREŚĆ:

- 93. WYKONANIE KONWENCJI (HASKIEJ) O PROCEDURZE CYWILNEJ.
- 94. REJESTRACJA ROSZCZEŃ Z UMÓW UBEZPIECZEŃ NA ŻYCIE (POLSKO-NIEMIECKI UKŁAD WALORYZACYJNY).
- 95. OPŁATY EMERYTALNE URZĘDNIKÓW M. S. Z. ZAANGAŻOWANYCH PRZEZ URZĘDY PODLEGŁE M. S. Z. W CHARAKTERZE PRACOWNIKÓW KONTRAKTOWYCH.
- 96. USTANOWIENIE KONSULATU HONOROWEGO R. P. W NAKSKOV.
- 97. USTANOWIENIE KONSULATU HONOROWEGO R. P. W TANGERZE.
- 98. ODZNACZENIA NA DZIEŃ 11 LISTOPADA.
- 99. ROCZNIK SŁUŻBY ZAGRANICZNEJ RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.
- 100. ZMIANY PERSONALNE.
SPROSTOWANIE.

CZĘŚĆ I.

93.

K.II.4943/Has.-zasad.

I N S T R U K C J A

W SPRAWIE WYKONANIA KONWENCJI O PROCEDURZE CYWILNEJ,
PODPISANEJ W HADZE DNIA 17 LIPCA 1905 R.

Konwencja Haska z dnia 17 lipca 1905 r., dotycząca procedury cywilnej (Dz. U. R. P. Nr. 126 z 1926 r. poz. 735), do której w chwili obecnej należą oprócz Polski: Austria, Belgja, Czechosłowacja, Danja, Estonja, Finlandja, Francja, Hiszpanja, Holandja, Jugosławja, Luksemburg, Łotwa, Niemcy, Norwegja, Portugalja, Rumunja, Szwajcarja, Szwecja, Węgry i Włochy, a także W. M. Gdańsk, postanawia w wielu kwestjach pewną zasadę lub zasadniczy tryb postępowania, zezwalając jednak jednocześnie każdemu z państw konwencyjnych na porozumienie się z innem państwem konwencyjnem co do uproszczenia we wzajemnych stosunkach zasady wypowiedzianej w Konwencji. Tak np. dla wniosków o doręczenie akt i przesyłanie pism rekwizycyjnych Konwencja ustanawia jako zasadę drogę konsularną, zarazem jednak przewiduje możliwość porozumienia się poszczególnych państw, do Konwencji należących, co do uproszczenia tego trybu, mianowicie co do bezpośredniego komunikowania się władz sądowych między sobą (art. 1 ust. 4 i art. 9 ust. 4). Korzystając z takich postanowień Konwencji, Polska zawarła z szeregiem państw, z którymi obrót prawny jest specjalnie ożywiony, umowy dwustronne, wprowadzające bezpośredni kontakt między władzami sądowymi i regulujące szczegółowiej przedmiot pomocy prawnej*); z resztą

*) Tego rodzaju dwustronne umowy o pomocy prawnej Polska zawarła dotychczas z Austrią (umowa o wzajemnym obrocie prawnym z dn. 19 marca 1924 r. Dz. U. R. P. z r. 1926 Nr. 84 poz. 487), z Czechosłowacją (umowa o obrocie prawnym z dn. 6 marca 1925 r. (Dz. U. R. P. z r. 1926, Nr. 14 poz. 80), z Jugosławją (umowa o stosunkach prawnych obywateli obu stron z 4 maja 1923 r., Dz. U. R. P. z r. 1929 Nr. 2 poz. 16), z Niemcami (układ o obrocie prawnym z dn. 5 marca 1924 r. Dz. U. R. P. z r. 1926 Nr. 36 poz. 217), i z Rumunją (umowa o pomocy prawnej i ochronie sądowej z dn. 19 grudnia 1929 r., której ogłoszenie nastąpi w najbliższym czasie). W stosunkach z W. M. Gdańskiem obrót prawny jest uregulowany postanowieniami art. 45 do 70 umowy z dn. 25 paźdz. 1921 r. (zał. do Dz. U. R. P. z r. 1922 Nr. 16 poz. 129). Chociaż Konwencja Haska obowiązuje również w stosunku do tych państw, z którymi Polska zawarła umowy dwustronne, to w stosunku do nich stosowane są tylko szczegółowsze i tryb pomocy prawnej bardziej upraszczające umowy dwustronne.

Stosunki pomocy prawnej pomiędzy Polską a Francją, która podpisała protokół adhesyjny, sporządzony w Hadze dn. 4.VI.1924 r. zastrzeżeniem, że Konwencja nie będzie miała zastosowania w stosunkach Francji z państwami nowo-wstępującymi, regulują: Konwencja z dn. 30.XII.1925 r. o ochronie sądowej i prawie ubogich (Dz. U. R. P. Nr. 63 z 1929 r., poz. 493) oraz Konwencja z dn. 30.XII.1925 r., dotycząca przesyłania pism sądowych i rekwizycyjnych w sprawach cywilnych i handlowych (Dz. U. R. P. Nr. 27 z 1927 r. poz. 210).

państw, należących do Konwencji Haskiej, Polska porozumiała się ostatnio w drodze wymiany not co do wprowadzenia uproszczeń przewidzianych w ramach samej Konwencji.

I.

DOREĘCZENIE PISM SĄDOWYCH I POZASĄDOWYCH.

A. Doreęczenie sądowe (art. 1—5).

Przyjmując jako zasadę, że wnioski o doreęczenie będą przesyłane w drodze *konsularnej* (art. 1 ust. 1), Konwencja pozostawia porozumieniu państw oznaczenie władz, do których konsulowie wnioski te mają kierować. Jak długo władze te nie zostały w drodze porozumienia wymienione, zasadnicza droga konsularna praktycznie nie może być stosowana—a wnioski muszą być przesyłane w drodze *dyplomatycznej*. Drogę tę zresztą w myśl postanowień Konwencji państwa we wzajemnych stosunkach swych mogą sobie wogóle zastrzec. Z zastrzeżenia tego w stosunkach z Polską skorzystała jedynie *Finlandja i Portugalia*.

W stosunkach z innemi państwami zachowana została droga konsularna, przyczem Polska wskazała jako władzę powołaną do przyjmowania zagranicznych wniosków o doreęczenie — prezesów sądów okręgowych, w których okręgu znajduje się odbiorca pisma przeznaczonego do doreęczenia. Inne państwa wyznaczyły poniżej wyszczególnione władze, którym konsulowie R. P. winni przysyłać wnioski o doreęczenie, pochodzące od sądów polskich:

Belgja — Prokuratorów Królewskich przy sądach I instancji, w których okręgu odbiorca pisma przeznaczonego do doreęczenia posiada swe miejsce zamieszkania lub przebywa.

Danja — w Kopenhadze — Prezesa Trybunału Miejskiego (Praesidenten for Kobenhavns Byret), poza Kopenhagą — właściwy sąd, w którego okręgu doreęczenie ma nastąpić.

Estonja — Naczelników (Prezesów) sądów pokoju (Rahukogu): Tallina-Haapsalu Rahukogu w Tallinie, Rakvere-Paide Rahukogu w Rakvere, Tartu-Võru Rahukogu w Tartu i Viljandi-Pärnu Rahukogu w Pärnu, zależnie od adresu pisma, które ma być doreęczone.

Hiszpanja — Prezesów sądów II instancji (Presidentes de las audiencias territoriales), zależnie od tego, gdzie ma nastąpić doreęczenie.

Holandja — Prokuratorów Królewskich przy Trybunałach sądowych, w których okręgu ma nastąpić doreęczenie.

Luksemburg — Generalnego Prokuratora Państwa (Procureur Général d'Etat) lub Prokuratora Państwa (Procureur d'Etat) w Luksemburgu i w Diekirch, zależnie od tego, gdzie ma nastąpić doreęczenie.

Łotwa — Ministerstwo Sprawiedliwości.

Norwegja — Trybunały I instancji, zależnie od tego, gdzie ma nastąpić doreęczenie. Trybunałami temi są bądź trybunały miejskie („byrett”), bądź trybunały kantonalne („heredsrett”).

Szwajcaria — Wydział Policji Związkowego Departamentu Sprawiedliwości i Policji w Bernie.

Szwecja — Gubernatorów prowincyj (Kungl. Maj:ts Befallningshavande i län), w Stockholmie Wysokiego Gubernatora Miasta (Overståthållarämbetet i Stockholm), zależnie od miejsca, gdzie doręczenie ma być uskutecznione.

Węgry — Ministerstwo Sprawiedliwości.

Włochy — Prokuratorów Królewskich przy Trybunałach, w których okręgu ma nastąpić doręczenie.

B. Inne sposoby doręczania (art. 6).

Poza normalnym sposobem doręczenia pism za pośrednictwem zagranicznych władz sądowych Konwencja Haska przewiduje możność uskutecznienia doręczeń w uproszczony trojaki sposób, przewidziany w art. 6.

Te trzy sposoby doręczenia dopuszczalne są jednak tylko na podstawie porozumienia się poszczególnych państw, lub jeśli państwo, na którego terytorjum doręczenie ma nastąpić, temu się nie sprzeciwia. Sprzeciw taki nie może jednak nastąpić, gdy w przypadku przewidzianym w p. 3 art. 6 akt ma być doręczony bez użycia przymusu obywatelowi państwa wzywanego.

Rząd polski sprzeciwił się w stosunku do wszystkich państw, do Konwencji należących, doręczaniu akt bezpośrednio przez właściwych urzędników wykonawczych lub innych właściwych funkcjonariuszów kraju, gdzie doręczenie ma nastąpić (p. 2. art. 6). Natomiast w wyniku porozumienia z poszczególnymi państwami doręczenie w sposób przewidziany w p. 1 i 3 art. 6, t. j. przesyłanie akt osobom zainteresowanym, przebywającym zagranicą, bezpośrednio pocztą i doręczenie aktów przez własnych przedstawicieli dyplomatycznych i konsularnych, zostały uznane za dopuszczalne w stosunkach Polski z *Belgją, Estonją, Finlandją, Hiszpanją, Holandją, Luksemburgiem, Łotwą i Szwecją*.

W stosunkach z *Danją i Norwegją* za dopuszczalne zostały uznane doręczenia bezpośrednio pocztą do rąk adresatów, nie zaś doręczenia przez własnych przedstawicieli dyplomatycznych i konsularnych (z wyjątkiem doręczeń do rąk własnych obywateli).

W stosunkach z *Włochami* odwrotnie nie jest dopuszczalne doręczenie pocztą, a natomiast dopuszczone jest doręczenie przez własnych przedstawicieli dyplomatycznych i konsularnych *bez względu na obywatelstwo adresatów*.

W stosunkach z *Portugalią, Szwajcarją i Węgrami* nie jest dopuszczalne ani doręczanie pocztą, ani przez własnych przedstawicieli dyplomatycznych i konsularnych, o ile adresat nie jest obywatelem państwa wzywającego.

Z uproszczonych sposobów doręczenia sądy polskie korzystać będą tylko w wypadkach wyjątkowych, o ile ustawodawstwo polskie na to

zezwała, a korzystanie z pomocy prawnej sądów zagranicznych natrafia na trudności.

II.

Rekwizycje sądowe (art. 8 — 14).

Jak dla doręczania akt, Konwencja Haska przewiduje również i dla przesyłania pism rekwizycyjnych zasadniczo drogę *konsularną*. Jak tam, tak i tu państwa konwencyjne mogą się sprzeciwiać tej drodze i zażądać przesyłania rekwizycji drogą *dypłomatyczną*. Z zastrzeżenia tego Państwo Polskie nie skorzystało, skorzystały z niego natomiast w stosunkach z Polską:

Belgia i Portugalja obustronnie t. zn. zarówno do rekwizycji własnych jak i polskich;

Finlandja i Włochy jednostronnie t. zn. o tyle, że rekwizycje polskie muszą być przesyłane w drodze dypłomatycznej, natomiast swoje własne rekwizycje państwa te będą przysyłały w drodze konsularnej.

W wykonaniu art. 9 Konwencji, który zastrzega państwom konwencyjnym wskazanie władzy, do której konsulowie mają przysyłać pisma rekwizycyjne, Polska wskazała jako władzę taką Ministerstwo Sprawiedliwości. Inne państwa wskazały następujące władze, którym konsulowie R. P. będą przysyłać pisma rekwizycyjne, nadesłane im przez sąły polskie:

Danja — w Kopenhadze: Ministerstwo Sprawiedliwości, poza Kopenhagą — właściwy sąd, w którego okręgu rekwizycja ma być wykonana.

Estonja — Naczelników (Prezesów) sądów pokoju (Rahukogu): Tallina — Haapsalu Rahukogu w Tallinie, Rakvere-Paide Rahukogu w Rakvere, Tartu-Võru Rahukogu w Tartu i Viljandi-Pärnu Rahukogu w Pärnu, zależnie od tego, w okręgu którego z tych sądów ma być wykonana rekwizycja.

Hiszpanja — Prezesów sądów II instancji (Presidentes de las audiencias territoriales), zależnie od tego, gdzie czynność rekwizycyjna ma być wykonana,

Holandja — Sędziów pokoju, w których okręgu urzędowania rekwizycja ma być wykonana,

Luksemburg — Generalnego Prokuratora Państwa (Procureur Général d'Etat) lub Prokuratora Państwa (Procureur d'Etat) w Luksemburgu i w Diekirch, zależnie od tego, gdzie ma być wykonana czynność rekwizycyjna,

Łotwa — Ministerstwo Sprawiedliwości.

Norwegja — Trybunały I instancji, w których okręgu czynność rekwizycyjna ma być wykonana. Trybunałami temi są bądź trybunały miejskie („byrett”) bądź trybunały kantonalne („heredsrett”),

Szwajcaria — Wydział Policji Związkowego Departamentu Sprawiedliwości i Policji w Bernie,

Szwecja — Trybunały I instancji, w których okręgu czynność rekwizycyjna ma być wykonana,

Węgry — Ministerstwo Sprawiedliwości.

W stosunkach z wyżej wymienionemi państwami, z któremi dla przesyłania rekwizycji uzgodniona została droga konsularna, sądy polskie będą przysyłały pisma rekwizycyjne bezpośrednio do terytorjalnie właściwego Konsulatu R. P. Gdyby sąd miał trudności w ustaleniu kompetencji terytorjalnej, prześle on rekwizycję do Konsulatu w stolicy państwa, w którym rekwizycja ma być dokonana, lub w braku takowego do Poselstwa R. P. W tych wypadkach urzędy te winny bezzwłocznie przekazać daną rekwizycję miejscowo właściwemu Konsulatowi.

Jeśliby sąd polski wzywający miał trudności w oznaczeniu władzy zagranicznej, powołanej do wykonania prośby o pomoc prawną, przytoczy on ten fakt w piśmie swem do Konsulatu, a Konsulat winien w takim wypadku odpowiednio uzupełnić adres.

III.

Wykonalność orzeczeń o kosztach (art. 18 i 19).

W wyniku porozumienia, osiągniętego z poszczególnemi państwami konwencyjnemi, wnioski o zaopatrzenie w tytuł wykonawczy zagranicznych orzeczeń o kosztach mogą być do wszystkich państw, z wyjątkiem *Portugalji* i *Węgier*, przesyłane bądź drogą *dyplomatyczną* bądź *bezpośrednio* przez stronę do władz właściwych danego państwa. W *Portugalji* i na *Węgrzech* wnioski o exequatur dla orzeczeń o kosztach, wydanych przez sądy polskie, muszą być przedstawione w drodze dyplomatycznej.

Droga *konsularna* dla przesyłania tego rodzaju wniosków *nie* jest dopuszczalna w stosunku do żadnego państwa.

Wnioski o wykonalność orzeczeń o kosztach, nadesłane do Konsulatów R. P., winny zatem być odstąpione właściwemu Poselstwu R. P.

IV.

Język.

Zasadą Konwencji Haskiej jest, że pisma przeznaczone dla doręczenia (art. 3), pisma rekwizycyjne (art. 10), jak również wnioski o wykonalność orzeczeń o kosztach (art. 19 p. 3), winny być sporządzone bądź w języku władzy wezwanej, bądź w języku, na który zgodziły się oba państwa zainteresowane, albo powinno być dołączone tłumaczenie na jeden z tych języków.

W drodze porozumienia z poszczególnymi państwami sprawa ta została uregulowana w następujący sposób:

Państwo	Doręczenia*)	Rekwizycje	Wnioski o wykonalność orzeczeń o kosztach
Belgia	<i>j ę z y k p a ń s t w a w e z w a n e g o</i>		
Danja	<i>j ę z y k p a ń s t w a w z y w a j ą c e g o</i> (państwo wezwane może jednak zarządzić sporządzenie tłumaczenia na język swój na koszt państwa wzywającego)		
Estonja	<i>j ę z y k f r a n c u s k i</i>		
Finlandja	<i>j ę z y k p a ń s t w a w e z w a n e g o</i> (fiński i szwedzki)		
Hiszpanja	<i>j ę z y k f r a n c u s k i</i>		
Holandja	<i>j ę z y k f r a n c u s k i</i>		
Luksemburg	<i>j ę z y k f r a n c u s k i</i>		
Łotwa	<i>język państwa wzywającego</i> (państwo wezwane może jednak zażądać tłumaczenia na język własny lub francuski)	<i>język francuski</i>	
Norwegja	<i>j ę z y k f r a n c u s k i</i>		
Portugalia	<i>j ę z y k f r a n c u s k i</i> (państwo wezwane może w razie potrzeby zarządzić tłumaczenie na swój język na koszt państwa wzywającego)		
Szwajcaria	<i>j ę z y k p a ń s t w a w e z w a n e g o</i> (francuski i niemiecki; w Kantonie Tessin również i włoski)		
Szwecja	<i>język francuski</i>	<i>język państwa wezwanego</i> (szwedzki, norweski i duński)	
Węgry	<i>j ę z y k p a ń s t w a w e z w a n e g o</i>		
Włochy	<i>j ę z y k f r a n c u s k i</i>		

Ponieważ w myśl art. 3 ust. 2, art. 10 i art. 19 p. 3 Konwencji przekłady winny być uwierzytelnione przez dyplomatycznego lub konsularnego przedstawiciela państwa wzywającego. albo przez zaprzysię-

*) Sporządzenie aktu przeznaczonego dla doręczenia w języku państwa wezwanego względnie język umowny lub dołączenie tłumaczenia na język ten wymagane jest tylko w wypadku, gdy państwo wezwane żąda doręczenia z art. 3 Konwencji, t. zn. z zastosowaniem formy doręczenia przewidzianej przez ustawodawstwo miejsca doręczenia lub w formie szczególnej. Tłumaczenie na obcy język jest natomiast niepotrzebne, gdy władza państwa wzywającego zadawała się doręczeniem pisma stosownie do art. 2 Konwencji t. j. *bez stosowania przymusu*. O ile zatem urząd zagraniczny otrzyma od sądu polskiego pismo dla doręczenia, zredagowane w języku polskim i bez dołączonego tłumaczenia, winien on w piśmie swem wystosowanem do właściwego sądu zaznaczyć, że chodzi o doręczenie stosownie do art. 2 Konwencji.

zonego tłumacza państwa *wezwanego*, urzędy zagraniczne zaś będą otrzymywały od sądów polskich pisma wraz z gotowymi przekładami sporządzonemi przez tłumaczy przysięgłych *w Polsce*, należy *każde tłumaczenie przed przestaniem aktu do właściwego sądu zaopatrzyć w klauzulę uwierzytelniającą*, przyczem należy używać formułki „Vu au Consulat de Pologne à.....” lub analogiczną w języku kraju urzędowania. Tego rodzaju uwierzytelnienie winno nastąpić w każdym wypadku i niezależnie od okoliczności, czy dany Konsul posiada upoważnienie do sporządzania tłumaczeń z art. 18 Ustawy Konsularnej, czy nie, przyczem ani nie jest wymagane badanie treści samego dokumentu ani — gdy tłumaczenie pochodzi od tłumacza przysięgłego — badanie poprawności tłumaczenia.

V.

Koszta pomocy prawnej.

Wnioski o pomoc prawną wykonywane są zasadniczo bezpłatnie. Na żądanie państwa *wezwanego* państwo *wzywające* zobowiązane jest jednak zwrócić państwu *wezwanemu* 1) wydatki spowodowane przez współdziałanie urzędnika wykonawczego albo przez zastosowanie szczególnej formy przy doręczeniu wzgl. wykonaniu rekwizycji (art. 7, 16), oraz 2) odszkodowanie, zapłacone świadkom lub znawcom (art. 16). Ponadto w stosunkach z Danją i z Portugalją przewidziany jest zwrot kosztów koniecznego tłumaczenia akt na język państwa *wezwanego*.

W razie zażądania zwrotu kosztów na podstawie jednego z powyższych tytułów, urzędy zagraniczne prześlą otrzymany rachunek sądowi, od którego pochodził dany wniosek o pomoc prawną, a sąd lub Ministerstwo Sprawiedliwości prześle właściwą kwotę w podanej w rachunku efektywnej walucie bezpośrednio właściwemu urzędowi zagranicznemu.

94.

K.II.5268/Niem-ubezp.

Z A R Z A D Z E N I E

W SPRAWIE REJESTRACJI ROSZCZEŃ Z UMÓW UBEZPIECZEŃ NA ŻYCIE,
OBJĘTYCH POSTANOWIENIAMI ART. 21 POLSKO-NIEMIECKIEGO
UKŁADU WALORYZACYJNEGO.

Podając poniżej do wiadomości Obwieszczenie Ministra Skarbu z dn. 30 kwietnia 1932 r. o zarządzeniu rejestracji roszczeń z umów ubezpieczeń na życie objętych postanowieniami art. 21 polsko-niemieckiego układu waloryzacyjnego, opublikowane w Monitorze Polskim w dn. 12.V.32 r. Nr. 108, polecam wszystkim urzędom konsularnym podanie jego treści do publicznej wiadomości obywateli polskich zamieszkałych zagranicą, w formie zależnej od warunków lokalnych (np. za pośrednictwem prasy wychodźczej, organizacji wychodźczych

lub przez wywieszenie w lokalu konsulatu), przyczem należy specjalnie podkreślić, że *po upływie terminu 30 listopada 1932 r. uprawnieni nie będą mogli w żaden sposób dochodzić praw swych ani wobec Rządu Polskiego, ani też wobec niemieckich Zakładów Ubezpieczeniowych.*

W komunikacie należy nadmienić, że osoby roszcujące pretenje z tytułu wspomnianych umów ubezpieczeń, mogą po formularze zgłoszenia oraz szczegółowe informacje zwracać się do urzędów konsularnych. Sporządzając formularze te, urzędy konsularne winny ściśle trzymać się wzoru opublikowanego poniżej jako załącznik do Obwieszczenia Ministra Skarbu, a udzielając bliższych wyjaśnień, opierać się na uwagach, umieszczonych w załączniku do Obwieszczenia.

Należyte sporządzone i udokumentowane zgłoszenia należy przysłać bezpośrednio pod adresem Komisarza do likwidacji zobowiązań niemieckich zakładów ubezpieczeń na życie (Warszawa, ul. Nowogrodzka 40 m. 1).

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

Z DNIA 30 KWIETNIA 1932 R.

O ZARZĄDZENIU REJESTRACJI ROSZCZEŃ Z UMÓW UBEZPIECZEŃ NA ŻYCIE
OBJĘTYCH POSTANOWIENIAMI ART. 21 POLSKO-NIEMIECKIEGO UKŁADU WALO-
RYZACYJNEGO.

Na podstawie art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 kwietnia 1931 r. w sprawie uregulowania roszczeń obywateli polskich do niemieckich zakładów ubezpieczeń z tytułu umów ubezpieczeń na życie, wymienionych w art. 21 polsko-niemieckiego układu waloryzacyjnego z dnia 5 lipca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33 poz. 235), zarządzam co następuje:

§ 1. Z dniem ogłoszenia niniejszego obwieszczenia zostaje rozpoczęta rejestracja roszczeń obywateli polskich z tytułu następujących umów ubezpieczeń na życie, zawartych z niemieckimi zakładami ubezpieczeń przez obywateli polskich przed dniem 14 lutego 1924 r.:

- a) umowy opiewające na marki niemieckie, które w myśl niemieckich przepisów waloryzacyjnych nie podlegają przerachowaniu (np. umowy zawarte za pośrednictwem przedstawicielstw niemieckich zakładów ubezpieczeń w Austrii),
- b) umowy opiewające na marki polskie, noty Kries'a, ruble rosyjskie i korony austriackie.

§ 2. Jako termin nieprzekraczalny dla zgłaszania roszczeń z tytułu umów wymienionych w § 1 niniejszego obwieszczenia ustala się dzień 30 listopada 1932 r.

Roszczenia niezgłoszone w powyższym terminie wygasają zarówno w stosunku do niemieckich zakładów ubezpieczeń, jak i do Rządu Polskiego stosownie do postanowień art. 3 Prezydenta Rzeczypospolitej.

§ 3. Roszczenia należy zgłaszać pod adresem Komisarza do likwidacji zobowiązań niemieckich zakładów ubezpieczeń na życie (Warszawa, ul. Nowogrodzka Nr. 40 m. 1), podając dane według załączonego wzoru i dołączając dowody wskazane w uwagach do tegoż wzoru.

Minister Skarbu:
(—) *Jan Piłsudski*

Wzór zgłoszenia.

Z G Ł O S Z E N I E

roszczenia z umowy ubezpieczenia na życie,
zawartej z niemieckim zakładem ubezpieczeń.

1.	Nazwa zakładu ubezpieczeń
2.	Nr. polisy
3.	Data i miejsce zawarcia umowy
4.	Suma ubezpieczenia z podaniem waluty
5.	Termin, do którego opłacono składki
6.	Rodzaj i data zajścia wypadku, powodującego wypłatę świadczenia, przewidzianego umową (śmierć, dożycie terminu, upływ terminu i t. p.)
7.	Wysokość pożyczek i zaliczek otrzymanych od zakładu ubezpieczeń z podaniem daty otrzymania
8.	Wysokość pożyczek spłaconych z podaniem daty ich spłaty
9.	Nazwisko i imię osoby, która umowę zawarła (ubezpieczający)
10.	Nazwisko i imię osoby, na której życiu umowa była opartą (ubezpieczony)
11.	Nazwisko i imię osoby, (wzgl. „okaziciel”), której zgodnie z umową świadczenie miało być wypłacone w przypadku podanym w p. 6 (uposażony)
12.	Nazwisko i imię osoby, uprawnionej do roszczenia oraz dokładny jej adres

13. Tytuł uzasadniający roszczenie osoby, uprawnionej do roszczenia (p. 12), jeżeli osoba ta nie jest jednocześnie uposażonym (p. 11), wzgl. ubezpieczającym (p. 9) (np. z tytułu spadku, cesji)
14. Ewentualne inne szczegóły lub uwagi, dotyczące umowy ubezpieczenia

Adres osoby, uprawnionej do roszczenia (p. 12), pod którym należy kierować wszelkie wezwania i zawiadomienia

Data

Podpis zgłaszającego (p. 12)

Załączniki (wyszczególnienie):

- 1)
- 2)
- 3)
- 4)

U w a g i: I. Dla udowodnienia zasadności roszczenia oraz dla ustalenia jego wysokości należy przedłożyć następujące dowody i dokumenty:

- 1) Polisę wzgl. świadectwo zastawowe.
- 2) Wszelkie posiadane kwity z opłacenia składek i odsetek od ewentualnie zaciągniętych pożyczek.
- 3) Dowód, stwierdzający zajście wypadku, przewidzianego umową (metryka śmierci, dowód dożycia).
- 4) Poświadczenie obywatelstwa polskiego osoby, która zawarła umowę ubezpieczenia (ubezpieczającego p. 9).
- 5) Poświadczenie obywatelstwa polskiego osoby uprawnionej do roszczenia pretensji (p. 12).
- 6) Dokumenty uzasadniające tytuł do roszczenia podany w p. 13 (cesja, dokumenty uzasadniające prawa do spadku itp.).

II. Art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15-go kwietnia 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr 33, poz. 235) postanawia, że:

„W razie istnienia kilku spadkobierców, a zgłoszenia roszczenia w powyższym terminie tylko przez jednego z nich, należność przypadająca na roszczenie zgłoszone przyznaje się i wypłaca w całości spadkobiercy, który roszczenie zgłosił, jednakże bez ujmy dla praw regresu-

wych do niego ze strony innych spadkobierców. W przypadku zgłoszenia roszczeń w powyższym terminie przez kilku spadkobierców, jak również zgłoszenia w tymże terminie praw z tytułu dożycia na należności wynikającej z roszczenia, należność przyznana przekazuje się do depozytu sądu miejsca zamieszkania któregośkolwiek ze spadkobierców, wzgl. osoby uprawnionej do podjęcia należności. To samo dotyczy przypadku, gdy osoba, która zgłosiła roszczenie, zmarła po dokonaniu zgłoszenia, a roszczenie zostało uznane za uzasadnione”.

- III. Ubezpieczających, wzgl. uposażonych, którzy zmarli przed uzyskaniem obywatelstwa polskiego, uważa się za obywateli polskich, jeżeli osobom tym w przypadku dożycia przysługiwałoby prawo do obywatelstwa polskiego w myśl obowiązujących przepisów prawnych.

W z. Ministra

(—) *J. Beck*

Podsekretarz Stanu

Warszawa, 1 lipca 1932 r.

CZĘŚĆ II.

95.

A.II.R.C. 5430/Opł./6

K O M U N I K A T

W SPRAWIE OPŁAT EMERYTALNYCH URZĘDNIKÓW M. S. Z.,
BĘDĄCYCH NA BEZPŁATNYCH URLOPACH I PEŁNIĄCYCH SŁUŻBĘ W URZĘDACH
ZAGRANICZNYCH LUB W BIURZE KOMISARZA GENERALNEGO R. P. W GDAŃSKU
W CHARakterze PRACOWNIKÓW KONTRAKTOWYCH.

Ministerstwo Skarbu, na skutek wniosku Ministerstwa Spraw Zagranicznych, pismem z dnia 30 marca r. b. Nr. D. I. 3074/M/32 wyjaśniło, że nie będzie zasadniczo odmawiać swej zgody na zaliczanie, w myśl ust. I-go p. 2-go art. 37 ustawy emerytalnej, czasu pracy kontraktowej, pełnionej przez urzędników etatowych podczas ich urlopu bezpłatnego, pod warunkiem jednak, że za czas tej pracy zostanie uiszczona opłata emerytalna, o ile zainteresowana osoba nie opłacała za czas podlegający zaliczeniu składek ubezpieczeniowych, ulegających przekazaniu na rzecz Skarbu Państwa.

W związku z powyższem wyjaśnieniem i z uwagi na to, że Zakład Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych w Warszawie, opierając się na art. 5 p. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r., nie przyjmuje zgłoszeń do ubezpieczenia tego typu urzędników, M. S. Z. komunikuje, że urzędnicy etatowi pełniący podczas urlopu bezpłatnego służbę w podległych M. S. Z. urzędach zagranicznych oraz w Biurze Komisarza Generalnego R. P. w Gdańsku w charakterze pracowników kontraktowych, mogą opłacać składki emerytalne według zasad, jakie obowiązują dla urzędników etatowych w służbie zagranicznej. Nie ma to jednak charakteru przymusowego, lecz stanowi jedynie ułatwienie techniczne dla urzędników, chcących sobie zapewnić możliwość zaliczenia danego okresu pracy kontraktowej do wysługi emerytalnej. Jeżeliby więc urzędnik nie życzył sobie ściągania składek emerytalnych z wypłacanego mu z tytułu pracy kontraktowej wynagrodzenia (mimo, że uiszczanie tych składek leży w jego własnym interesie), powinien być od tego zwolniony po złożeniu odpowiedniego oświadczenia.

Komunikat niniejszy należy podać do wiadomości zainteresowanych urzędników.

96.

A.II.O.5211/Tang/5.

K O M U N I K A T

W SPRAWIE USTANOWIENIA KONSULATU HONOROWEGO R. P. w TANGERZE.

Z dniem 21 czerwca 1932 r. ustanowiono Konsulat Honorowy R. P. z siedzibą w Tangerze.

Okrag konsularny Konsulatu Honorowego R. P. w Tangerze obejmuje Maroko Hiszpańskie.

Konsulat ten zależnym będzie służbowo od Poselstwa R. P. w Madrycie.

97.

A.II.O.5211/Na/4.

K O M U N I K A T

W SPRAWIE USTANOWIENIA KONSULATU HONOROWEGO R. P. w NAKSKOV.

Z dniem 14 czerwca 1932 r. ustanowiono Konsulat Honorowy R. P. z siedzibą w Nakskov, Danja.

Okrag Konsulatu Honorowego R. P. w Nakskov obejmuje wyspy Lolland-Falster.

Konsulat Honorowy R. P. podlega służbowo Poselstwu R. P. w Kopenhadze.

98.

P.D.5001/pol/1.

K O M U N I K A T

W SPRAWIE ODZNACZEŃ NA DZIEŃ 11 LISTOPADA.

W związku z komunikatem P. D. 3758 z 15 października 1931 r. (Dz. Urz. M. S. Z. Nr. 20 poz., 129) Ministerstwo komunikuje, że termin nadsyłania wniosków na odznaczenie obywateli polskich zagranicą upływa z dniem 15 sierpnia 1932 r. i że wnioski nadesłane po tym terminie nie będą rozpatrywane.

99.

W.O.5605.

K O M U N I K A T

W SPRAWIE „ROCZNIKA SŁUŻBY ZAGRANICZNEJ R. P.”.

W uzupełnieniu komunikatu w sprawie nabywania „Rocznika Służby Zagranicznej R. P.” (Dz. Urz. M. S. Z. Nr 12 z dn. 15.VI.32 poz. 91), Ministerstwo Spraw Zagranicznych podaje do wiadomości, że „Rocznik” mogą nabywać na własność urzędnicy etatowi i pracownicy kontraktowi za opłatą 10 zł. Wszelkie zgłoszenia należy kierować do Wydziału Administracyjno-Gospodarczego (A. III.) M. S. Z., przesyłając jednocześnie należną kwotę.

100.

W.O.5555/11.

Z M I A N Y P E R S O N A L N E

W CENTRALI MINISTERSTWA SPRAW ZAGRANICZNYCH
I W URZĘDACH PODLEGŁYCH ZAGRANICĄ.

MIANOWANI:

Mazurkiewicz Roman — Konsul Gen. R. P. II kl. w VI st. sł. w Lille —
Konsulem Gen. R. P. II kl. w VI st. sł. w Rzymie — z dniem
1 września 1932 r.

Zaleski Szczęśny — Radca Poselstwa II kl. w VI st. sł. w Poselstwie
R. P. w Berlinie — Konsulem Gen. II kl. w VI st. sł. — z dniem
1 sierpnia 1932 r. w związku z powierzeniem kierownictwa Kon-
sulatu Generalnego R. P. we Frankfurcie n/M.

Kwiecień Roman — Asesor w VII st. sł. w M. S. Z. — Referendarzem
w VII st. sł. — z dniem 1 lipca 1932 r.

Załęski Maciej Mateusz — Attaché Poselstwa w VIII st. sł. w Poselstwie R. P. w Moskwie — Attaché Konsul. w VIII st. sł. z tyt. Wicekonsula II kl. w Konsulacie Gen. R. P. w Tyflisie — z dniem 1 lipca 1932 r.

Trębicki Kazimierz — Referendarz w VIII st. sł. w M. S. Z. — Attaché Poselstwa w VIII st. sł. w Poselstwie R. P. w Berlinie — z dniem 1 sierpnia 1932 r.

Perłowski Michał — Prow. Attaché Poselstwa w VIII st. sł. w Poselstwie R. P. w Berlinie — Attaché Poselstwa R. P. w VIII st. sł. w Poselstwie R. P. w Berlinie — z dniem 1 lipca 1932 r.

Skiwski Wiktor — Asesor w VIII st. sł. w M. S. Z. — Referendarzem w VIII st. sł. — z dniem 1 lipca 1932 r.

Trawiński Jacek — Sekretarz w IX st. sł. w M. S. Z. — Referendarzem w VIII st. sł. — z dniem 1 lipca 1932 r.

Dr. Koch Adam — Referendarzem w VIII st. sł. w M. S. Z. — z dniem 1 października 1932 r.

Szuyński Roman — Prow. Referendarzem w VIII st. sł. w M. S. Z. — z dniem 1 lipca 1932 r.

Hoszard Jerzy — Referendarzem w VIII st. sł. w M. S. Z. z pozostawieniem na dotychczasowem stanowisku sekretarza Polskiego Członka Górnośląskiej Komisji Mieszanej w Katowicach — z dniem 1 lipca 1932 r.

Vieira de Castro Louis — Konsulem Honorowym R. P. w Funchal — z dniem 24 czerwca 1932 r.

Wiingaard Georg — Wicekonsulem Honorowym R. P. z powierzeniem kierownictwa Konsulatu Honorowego R. P. w Nakskov — z dniem 24 czerwca 1932 r.

PRZYDZIELENIA:

Wołodkowicz Józef — Radca Ministerjalny w VI st. sł. — do Wydziału Budżetowo-Organizacyjnego (A. II.) — z dniem 1 sierpnia 1932.

Szczerbiński Zdzisław — Radca Ministerjalny w VI st. sł. — do Wydziału Wschodniego (P. III.) — z dniem 1 września 1932.

Baliński Stanisław — Prow. Referendarz w VII st. sł. — do Wydziału Wschodniego (P. III.) — z dniem 1 sierpnia 1932.

PRZENIESIENIA:

Wegnerowicz Roman — Konsul R. P. II kl. w VI st. sł. w Marsylji — do Stambułu z powierzeniem kierownictwa Konsulatu Gen. R. P. — z dniem 1 września 1932 r.

Koppens Leon — Sekretarz Poselstwa w VI st. sł. w Poselstwie R. P. w Pradze — do Centrali M. S. Z. z nominacją na Radcę Ministerjalnego w VI st. sł. — z dniem 1 listopada 1932.

Łopatto Walerjan — Konsul Generalny II kl. w VI st. sł. w Stambule — do Centrali M.S.Z. z nominacją na Radcę Ministerjalnego w VI st. sł. — z dniem 1 września 1932.

Liczbński Zygmunt — Wicekonsul I kl. w VII st. sł. z tyt. Konsula II kl. w Konsulacie R. P. w Lyonie — do Centrali M. S. Z. z nominacją na Referendarza w VII st. sł. — z dniem 1 października 1932.

Kaplita Eugenjusz — Sekretarz Konsularny I kl. w VII st. sł. w Konsulacie R. P. w Lipsku — do Centrali M. S. Z. z nominacją na Asesora w VII st. sł. — z dniem 1 października 1932.

Młodowski Władysław — Księgowy w VII st. sł. — z tyt. Sekretarza Konsularnego I kl. w Konsulacie R. P. w Szczecinie — do Centrali M. S. Z. — z dniem 30 września 1932.

Dr Bodeński Lesław — Attaché Konsul. w VIII st. sł. w Konsulacie R. P. w Strasburgu — do Konsulatu R. P. w Lyonie — z dniem 1 października 1932 r.

Zabłocki Leon — Sekretarz Konsularny I kl. w VIII st. sł. z tyt. Wicekonsula II kl. w Konsulacie R. P. w Hamburgu — do Centrali M. S. Z. z nominacją na Asesora w VIII st. sł. — z dniem 1 października 1932.

Kulisiewicz Edward — Sekretarz Konsularny II kl. w IX st. sł. w Konsulacie R. P. w Lille — do Centrali M. S. Z. z nominacją na Sekretarza w IX st. sł. — z dniem 1 października 1932 r.

Łagowska Marja — Prow. Adjunkt Kancelaryjny w IX st. sł. w Poselstwie R. P. w Berlinie — do Centrali M. S. Z. — z dniem 31 sierpnia 1932.

Wojciechowska Jadwiga — Adjunkt Kancelaryjny w IX st. sł. w Ambasadzie R. P. w Paryżu — do Centrali M. S. Z. — z dniem 30 września 1932.

POWIERZONO CZYNNOŚCI:

Babińskiemu Leonowi — Radcy Prawnemu w V st. sł. w M. S. Z. — powierzono funkcje Przedstawiciela Państwa Polskiego przy Górnośląskiej Komisji Mieszanej i Górnośląskim Trybunale Rozjemczym — z dniem 1 października 1932.

Kaizze Stanisławowi — Konsulowi Generalnemu R. P. II kl. w V st. sł. w Konsulacie Gen. R. P. w Lille — kierownictwo Konsulatu Gen. R. P. w Lille — z dniem 1 września 1932.

Fiedlerowi-Alberti Stefanowi — Radcy Ministerjalnemu w VI st. sł. — w Wydziale P. I. — zastępstwo Naczelnika Wydziału P. I. — z dniem 24 czerwca 1932.

ANULOWANIE PRZENIESIENIA:

Wagnerowicza Romana -- Konsula R. P. II kl. w VI st. sł. w Marsylii -- anulowano przeniesienie do Centrali M. S. Z. pismem z dnia 17 czerwca 1932.

ZWOLNIENI SKUTKIEM PRZEJŚCIA DO INNYCH URZĘDÓW:

Maksymowicz Stanisław — Radca w VI st. sł. Biura Komisarza Gen. R. P. w Gdańsku — data zwolnienia w związku z przejściem do Ministerstwa Skarbu przesunięta na dzień 31 lipca 1932.

ZWOLNIONY Z ZAJMOWANEGO STANOWISKA:

Sąchocki Kazimierz — Radca Ministerjalny w V st. sł. w M. S. Z. Przedstawiciel Państwa Polskiego przy Komisji Mięszanej i Trybunale Rozjemczym dla Górnego Śląska w Bytomiu — zwolniony z tego stanowiska — z dniem 30 września 1932.

PRZENIESIENI W STAN ROZPORZĄDZALNOŚCI LUB NIECZYNNY:

Komierowski Kazimierz — Konsul Gen. R. P. II kl. w V st. sł. i Kierownik Konsulatu Gen. R. P. w Londynie — z dniem 1 października 1932.

Castellaz Edward — Asesor w VII st. sł. w M. S. Z. — z dniem 1 lipca 1932 r.

Parisot Aleksandra — Asesor w VIII st. sł. w M. S. Z. — z dniem 1 lipca 1932 r.

SPROSTOWANIE

W Dz. Urz. M. S. Z. z dn. 15.IX.1931 z. Nr. 22 poz. 147 ma być na str. 305 w wierszu 3-cim „1926” zamiast „126”; na str. 306 w wierszu 8-mym „89” zamiast „79” i „506” zamiast „406”.

Dyrektor Gabinetu Ministra.

(—) *Marjan Szumlakowski*

Redakcja i Administracja:
Sekretariat Ministra Spraw Zagranicznych (S. M.) tel. wewn. 49.

Prenumerata roczna zł 8.—, cena numeru 75 gr.

The first part of the paper is devoted to a general discussion of the problem of the origin of life. It is shown that the problem is not only a scientific one, but also a philosophical one. The scientific aspect of the problem is concerned with the question of how life arose from non-life. The philosophical aspect is concerned with the question of whether life is a necessary part of the universe, or whether it is a mere accident.

The second part of the paper is devoted to a discussion of the various theories of the origin of life. These theories are divided into two main groups: the theory of spontaneous generation, and the theory of biogenesis. The theory of spontaneous generation is the older of the two, and it is based on the idea that life can arise from non-life. The theory of biogenesis is the newer of the two, and it is based on the idea that life can only arise from life.

The third part of the paper is devoted to a discussion of the evidence for and against the theory of spontaneous generation. It is shown that there is a great deal of evidence in favor of the theory of spontaneous generation, but that there is also a great deal of evidence against it. The evidence in favor of the theory of spontaneous generation is based on the fact that life has been found to arise from non-life in a number of cases. The evidence against the theory of spontaneous generation is based on the fact that life has never been found to arise from non-life in a single case.

The fourth part of the paper is devoted to a discussion of the evidence for and against the theory of biogenesis. It is shown that there is a great deal of evidence in favor of the theory of biogenesis, but that there is also a great deal of evidence against it. The evidence in favor of the theory of biogenesis is based on the fact that life has never been found to arise from non-life in a single case. The evidence against the theory of biogenesis is based on the fact that life has been found to arise from non-life in a number of cases.

The fifth part of the paper is devoted to a discussion of the philosophical aspects of the problem of the origin of life. It is shown that the problem is not only a scientific one, but also a philosophical one. The philosophical aspect of the problem is concerned with the question of whether life is a necessary part of the universe, or whether it is a mere accident.